

A tu, indigent

Un relat de: [Núria](#)

Avui m'he sentit pobra,
molt pobra;
quan t'he vist, quan t'he sentit.
Avui m'he creuat amb tu per primer cop,
però m'has transmès el teu desconhort.

La gent es burla de tu,
tothom et mira.
Ningú t'escolta.
La soledat és la teva companya;
la pobresa, la teva aliada.

Avui m'he sentit trista,
molt i molt trista;
quan he vist que em demanaves ajuda,
quan m'he adonat que necessitaves de mi...
Però no t'he pogut oferir res.

La multitud passa de llarg,
tothom camina.
Ningú s'atura.
L'almoïna és el teu carburant;
el fred, el teu confident.

Avui m'he sentit decepcionada,
immensament decepcionada;
quan m'he adonat, trista,
que el món perfecte no és més que un somni...
Però que jo no el puc fer realitat.

Gràcies, indigent, per fer-me reaccionar,
per fer-me veure que tots som pobres:
miserables de cor, mendicants de sentiments.
Gràcies per convidar-me a despertar:
vivim en un món que costarà arreglar.

Oh, indigent que vius ignorat,
no oblidis que ets únic.
Mai deixis que la flama del teu cor s'apagui,
no permetis que la teva alegria mori.
No perdís l'esperança.

Avui m'he sentit malament:
trista, pobra i decepcionada.
També m'he sentit sola en la multitud,
però el record d'aquell home suplicant,
l'efemèride d'una ànima de carrer,
mai morirà.